

Tenk deg at du har en tung sekk på ryggen og ett,
bare ett håp i hjertet.

Du går en vei der du aldri kan snu.

Du går en vei du ikke vet hvor ender.

Du er sliten.

Du er sulten.

Du er tørst.

Endelig kommer du til en by.

Du finner mat å spise, vann å drikke.

Men du er alene.

Det er mange rundt deg, men du er som en døv.

Du forstår ikke språket. Vet ikke hva de sier.

Du ser rar ut, og du er annerledes.

Men du er et menneske som dem.

Du har et hjerte som dem.

Du har følelser som dem.

Du har drømmer og ønsker som dem.

Men, du har ikke tryggheten de har.

Du er flyktning.

Jeg kom til Norge for fire år siden, helt alene, uten familie.

Jeg hadde ingenting. Kun en drøm om et hjem og viljen til å gjøre
det bra.

Jeg er lykkelig for at Norge ga meg et hjem og en skole hvor jeg
kan lære.

Jeg er født i Afghanistan.

Sammen med familien flyttet jeg til Iran da jeg var fem år gammel.

Fra jeg var fem til jeg var 16 år visste jeg ikke hva man gjør på
skolen.

Jeg har alltid lurt på hva klassekamerater prater om.

Jeg har bodd på asylmottak i Oslo, Sundal og Levanger.

I 2016 havnet jeg endelig i Trondheim. Thora storm videregående
skole var min første start. Da følte jeg meg en del av samfunnet - at

jeg var like mye verd som de andre.
Fremtiden begynte å lyse.
Nå vet jeg hva klassekamerater prater om.

En 5 år gammel gutt som ble 16 uten skolegang.
En 16 år gammel gutt som startet i et vakuum.
En 19 år gammel gutt som nå står her foran dere, i en finale i en talekonkurranse.

Men noen er ikke glad for at jeg bor her.
Noen sier at jeg ikke hører hjemme i Norge.
Jeg smiler til dem. Jeg smiler hele tiden. Jeg smiler alltid til folk rundt meg.
Men det smilet er ikke sannhet.

Sannheten er inne i hjertet mitt, sannheten er trist og vond.

Du ser en debatt om innvandring.
Du er enig med den ene eller den andre.
Du tenker: De må ut av landet.
Eller: Nei, Norge trenger dem!

Jeg er ikke imot debatt, jeg liker også å høre forskjellige ideer. Jeg liker også å si min mening. Men så lett er det ikke.

Når man er flyktning og hører denne kranglingen, føler man seg som et adoptivbarn i en familie der alle ikke var klar for å adoptere.
Er det meg dere krangler om?
Hva er det jeg har gjort galt?

Det er mange flere enn meg som har en drøm. Det er mange som har viljen til å gjøre det bra i Norge.
Ifølge et Fafo-prosjekt ledet av forsker Jon Horgen Friberg har ungdom med innvandringsbakgrunn svært høye ambisjoner.

Han kaller det «innvandrerdrivet», fordi forskningen viser at innvandrerungdom bruker mer tid på lekser og har større ønske om å ta høyere utdanning.

Disse kan bli fremtidens lærere.
Disse kan bli fremtidens leger.
Disse kan hjelpe med å løfte Norge.

En av disse er syriske Lilas, som kom til Norge som 16-åring. Etter tre og et halvt år fikk hun 15 seksere på vitnemålet. Det er ikke så lett å få, med et nytt språk i et nytt land.

Alt som trengs for å hjelpe disse menneskene med å oppnå sine drømmer, er at du ikke dømmer dem etter hudfarge, religion og bakgrunn.

Mennesker som Lilas og meg er ikke bare ofre.
Vi er ikke bare problemer.
Vi er også muligheter.

Mohammad Ebrahim Husseini, Thora Storm VGS